

РЕШЕНИЕ

№ 5961

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Людм. Дранчовска

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Василена Людм. Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20221100510714 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ищеца М. К. К. срещу решение № 5937 от 06.06.2022 г., постановено по гр.д. № 11779/2022 г. по описа на СРС, 167 състав, с което е отхвърлен предявеният срещу „У.Б.“ АД частичен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1, вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК, за признаване за установено, че М. К. К. не дължи на „У.Б.“ АД сумата от 1250 лв., част от вземане в общ размер от 90000 лв., представляваща главница по договор за кредит № 44/30.10.2009 г., анекс № 1/31.05.2010 г., анекс № 2/30.06.2010 г., анекс № 3/30.07.2010 г., анекс № 4/20.08.2010 г. и анекс № 5/29.07.2011 г., за която сума е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 10078/2012 г. по описа на Районен съд – Бургас, за събирането на която е образувано изп. д. № 3/2013 г. по описа на ЧСИ И.М., поради погасяване на вземането по давност.

Въззивникът поддържа, че погасителната давност не се прилага служебно, поради което първоинстанционният съд е следвало да обсъди само твърдените от ответника действия, които са довели до прекъсването ѝ, а в действителност е основал решението си на много повече изпълнителни действия, за които липсват наведени твърдения. Същевременно счита, че посочените от банката изпълнителни действия не са довели до валидно прекъсване на давността предвид настъпилата перемпция по изпълнителното дело и липсата на реално

осъществяване на избрания изпълнителен способ, поради което намира, че давността за оспореното вземане е изтекла, първоинстанционното решение следва да бъде отменено, а искът следва да бъде уважен изцяло. С молба от 11.09.2023 г. преди откритото съдебно заседание по делото навежда твърдения за новонастъпили факти – обезсилване на заповедта за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителния лист, въз основа на който е образувано процесното изпълнително дело срещу него, с определение № 260076/16.06.2023 г. по ч.гр.д. № 10078/2012 г. по описа на РС – Бургас, което е довело до обезсилване на извършените до момента изпълнителни действия с обратна сила и заличаване на последиците от прекъсване на погасителната давност.

Въззиваемият „У.Б.“ АД счита, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е неправилно по следните съображения:

При предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание (заповедното производство), са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника. Предвид наведеното единствено основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Предвид твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК по делото пред първоинстанционния съд са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че с изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. № 10078/2012 г. по описа на Районен съд – Бургас, ищецът М. К. К. е осъден в качеството си на солидарен длъжник да заплати на ответника „У.Б.“ АД сумата от 90000 лв., главница по договор за кредит № 44/30.10.2009 г., анекс № 1/31.05.2010 г., анекс № 2/30.06.2010 г., анекс № 3/30.07.2010 г., анекс № 4/20.08.2010 г. и анекс № 5/29.07.2011 г., като въз основа на този изпълнителен лист е образувано изп. дело № 3/2013 г. по описа на ЧСИ И.М.. Спорно по делото остава единствено обстоятелството дали към настоящия момент оспореното вземане за главница (по отношение на което е предявен частичен отрицателен установителен иск в настоящото производство) е погасено по давност.

По делото е прието копие на образуваното срещу ищеца изп. дело № 3/2013 г. по описа на

ЧСИ И.М., като въз основа на книгата по него първоинстанционният съд е стигнал до извод, че са налице множество изпълнителни действия, прекъснали погасителната давност, считано от издаване на изпълнителния лист от 18.12.2012 г., поради което същата не е изтекла и предявеният иск е неоснователен. Пред настоящата съдебна инстанция са приети доказателства за новонастъпили факти в хода на процеса, като е видно, че след подадено на 23.11.2022 г. възражение по чл. 414 ГПК от длъжника М. К. К. и неизпълнени указания от заявителя по реда на чл. 415, ал. 1 ГПК, заповедта за изпълнение по чл. 417 ГПК от 17.12.2012 г. и изпълнителният лист от 18.12.2012 г., издадени по ч.гр.д. № 10708/2012 г. по описа на РС – Бургас, са били обезсилени по отношение на длъжника М. К. К. с определение № 260076/16.06.2023 г. на РС – Бургас по ч.гр.д. № 10708/2012 г., а въз основа на влезлия в сила съдебен акт ЧСИ И.М. е прекратила изп. дело № 3/2013 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 3 ГПК – поради обезсилване на изпълнителния лист.

Съобразно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 3/2013 г. на ОСГТК на ВКС, се приема, че в случай на прекратяване на изпълнителното производство (без оглед на основанието за това) всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право (с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания). Обезсилването на изпълнителните действия е с обратна сила и те не се считат произвели правно действие, така, както се счита за непостановен обезсиленият съдебен акт. Следователно, в случаите на проведено принудително изпълнение въз основа на заповед за изпълнение и издаден по нея изпълнителен лист, които впоследствие са обезсилени и изпълнителното производство е прекратено, предприетите по него изпълнителни действия също се обезсилват с обратна сила и се счита, че не са прекъснали погасителната давност по смисъла на чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Тези действия се обезсилват по право с прекратяването на принудителното изпълнение и не могат да имат нито процесуалноправни, нито материалноправни последици. В този смисъл – постановеното по реда на чл. 290 ГПК (преди отмяната на чл. 291 ГПК) Решение № 285/06.10.2015 г. на ВКС по гр. д. № 1953/2015 г., IV г. о.

С оглед на изложеното, предвид прекратяването на образуваното срещу ищеца изпълнително производство поради обезсилване на изпълнителния лист, издаден за оспорените вземания, всички предприети в хода на изп. дело № 3/2013 г. изпълнителни действия също са обезсилени с обратна сила и не са прекъснали валидно погасителната давност за главницата по договора за кредит, респ. същата не е спряла да тече по време на изпълнителния процес (до 26.06.2015 г., съобразно Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по тълк. дело № 3/2020 г. по описа на ВКС, ОСГТК). Видно от приложените писмени доказателства към заповедното дело (образувано пред РС – Бургас и приложено по настоящото дело в копие), задълженията на ищеца по процесния договор за кредит са станали изискуеми с изтичането на крайния падеж по анекс № 5/29.07.2011 г. към договора за кредит – на 29.07.2012 г. (при липса на данни за редовно връчено на ищеца уведомление

за предсрочна изискуемост), от когато погасителната давност за оспореното вземане е започнала да тече – арг. чл. 114, ал. 1 ЗЗД. В тежест на ответника по предявения отрицателен установителен иск е да установи настъпването на обстоятелства по смисъла на чл. 115 ЗЗД или чл. 116 ЗЗД, обуславящи прекъсване или спиране на давностния срок, но доказателства в тази насока не са представени – извън книгата по образуваното заповедно производство и изпълнителното дело, по които всички действия са обезсилени с обратна сила и се счита, че не са прекъснали валидно давностния срок. Ето защо, същият е изтекъл пет години след датата на падежа – на 29.07.2017 г., като от тази дата претендираното вземане за главница се явява погасено. Следователно, към настоящия момент правото на кредитора за принудително удовлетворение на оспореното вземане е погасено, поради което предявеният отрицателен установителен иск за сумата от 1250 лв., част от вземане в общ размер от 90000 лв., е основателен и следва да бъде уважен.

Предвид различните правни изводи, до които достига въззивната инстанция, първоинстанционното решение следва да бъде отменено, а предявеният иск следва да бъде уважен изцяло – поради новонастъпилите в хода на въззивното производство нови факти и приети нови доказателства от въззивната инстанция.

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на въззивника (ищец) направените разноски пред първата инстанция за платена държавна такса в размер на 50 лв. Във връзка с представения от ищцовата страна списък на разноски пред СРС следва да се отбележи, че по делото липсват доказателства за реално заплатен адвокатски хонорар в първоинстанционното производство в размер на 400 лв., а разходите за направени копия от книга по изпълнителното дело в размер на 12,05 лв. не представляват разноски в съдебното производство, поради което тези суми не подлежат на присъждане в полза на ищеца. Същият има право и на направените пред въззивната инстанция разноски предвид основателната въззивна жалба в размер на 525 лв., платена държавна такса за възивно обжалване и адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5937 от 06.06.2022 г., постановено по гр.д. № 11779/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 167 състав, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от М. К. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Бургас, ул. *****, срещу „У.Б.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. *****, частичен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК, че М. К. К. не дължи на „У.Б.” АД сумата от **1250 лв.**, част от вземане в общ размер от 90000 лв., представляваща главница по договор за кредит № 44/30.10.2009 г., анекс № 1/31.05.2010 г., анекс № 2/30.06.2010 г., анекс № 3/30.07.2010 г., анекс № 4/20.08.2010 г. и анекс № 5/29.07.2011 г., за която сума е издаден изпълнителен

лист по ч.гр.д.№ 10078/2012 г. по описа на Районен съд – Бургас, за събирането на която е образувано изп. д. № 3/2013 г. по описа на ЧСИ И.М., поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА „У.Б.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. *****, да заплати на М. К. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Бургас, ул. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **50 лв.**, разноси в първоинстанционното производство, и сумата от **525 лв.**, разноси пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____